

Štvrtok 34. týždňa

Lk 21,20-28

Vykúpenie

Naša vlasť je v nebi

Mnohí ľudia už v Ježišovej dobe očakávali blízky koniec sveta. A očakávali ho s veľkým vnútorným nepokojom. O týchto posledných dňoch a hrôzach kolovalo medzi ľuďmi mnoho spisov. Ježiš nepopiera koniec sveta, ale spája ho so svojim druhým príchodom, keď bude prichádzať na svet s mocou a veľkou slávou. Vlieva do týchto hrôzostrašných scenárov nádej a radosť, lebo hovorí, že to bude deň nášho vykúpenia. Svet nájde spásu a záchranu u Syna človeka.

„Keď sa to začne diať, vzpriamte sa, zdvihnite hlavu, lebo sa blíži vaše vykúpenie“ (Lk21,28).

V posledných dňoch to bude vyzeráť, ako v dňoch Noema. Boh zasiahol do dejín Noemových čias potopou, uprostred každodenného života ľudí. Niektorí pracovali, iní odpočívali, ale to nie je podstatné. Podstatné je, že ich život prebiehal bez Boha. A to sa im stalo osudným. Aj pri Ježišovom druhom príchode ľudia pôjdu za svojou prácou, odpočinkom, záujmami. A bedlivosť značí žiť svoj každodenný život s Bohom.

Vieme, že tak ako za dní Noema, i dnes mnohí žijú akoby Boh nebol. Čo znamenajú slová, aby sme sa vzpriamili a zdvihli hlavu pri Ježišovom príchode? Státie, vzpriamenosť je znakom našej slobody, slobody Božích detí. Ale státie je tiež znakom radosti. A zdvihnutá hlava ukazuje, kde hľadáme záchranu, kde je naša nádej. Je znamením našej túžby byť bližšie k Bohu.

Nevieme, či druhý Kristov príchod sa uskutoční už za nášho života, a ani to vedieť nepotrebujeme. Aj keby sa uskutočnil, pre opravdivého kresťana to nie je dôvod pre strach. Práve naopak. My túžime po Kristovi, po stretnutí s ním a s radosťou očakávame Jeho príchod. Preto bdejme celý čas a modlime sa, aby sme sa mohli vzpriamení so zdvihnutou hlavou postaviť pred Syna človeka, keď príde v sláve (porov. Lk 21,28.36). Lebo blahoslavení sú tí, ktorých Pán pri svojom príchode nájde bdieť. Jestvuje na svete toľko otázok, s ktorými si človek ani v dnešnom svete nevie dať rady. Aj napriek tomu, že vedecký pokrok kráča míľovými krokmi vpred a dokázal vysvetliť množstvo prírodných a fyzikálnych javov, sú veci, ktoré jednoducho presahujú jeho prirodzené rozumové schopnosti. Lekári, vedci ani nikto iný nevie jednoznačne odpovedať na otázku, či jestvuje večný život, život človeka po smrti. Človek dneška sa najistejšie cíti s oboma nohami na pevnej zemi. Je ovplyvnený materializmom a nejaké vízie budúcej večnosti, ktoré sú postavené len na viere človeka - také dačo sa dnes

veľmi ťažko prijíma. Súčasník verí len tomu, čoho sa môže dotknúť, čo pevne drží v ruke.

Kňaz položil svojmu veriacemu farníkovi takúto otázku: „Chcel by si ísť do neba?“ „Pravdaže!“ „A išiel by si hoc aj teraz?“ Farníkovi táto otázka vyrazila dych, nevedel na ňu odpovedať. Nikdy sa nad tým ešte nezamýšľal, veď bol mladý, plný sily a plánov a na večnosť akosi ešte nepomýšľal.

A ako by sme reagovali my? Asi podobne ako ten veriaci. Veď kto by aj na to myslel, že práve v najlepších rokoch musí opustiť svoju prácu, rodinu, priateľov... Každý z nás by si mal uvedomiť, že smrť, to nie je hrob, či jama, ale je to brána do nového, večného života. Večnosť, to nie je „záhrobný život“, ale spoločenstvo s Bohom. K večnosti smeruje každý človek. Veď aký zmysel by mal náš pozemský život, ak by nesmeroval k večnosti? Dobré vieme, že všetky naše námahy a úsilia, ktoré prinášame každý deň, nám zasluhujú večnú odmenu v nebi.

Viete si predstaviť, žeby smrťou všetko skončilo? Aký zmysel by mal potom náš život? Každým dňom si zasluhujeme svoju večnosť. Sv. Pavol píše: **„Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“** (1 Kor 2,9). Kto prijme Krista do svojho života, stáva sa novým človekom, nachádza zmysel človeka a smrť pre neho prestáva byť strašiakom.

Pane, daj nám viac viery a múdrosti, aby sme neostali pri myšlienke na smrť. Namiesto toho nás naplň veľkou radosťou a dôverou, že keď príde deň nášho odchodu, ty budeš s nami.

Amen.